

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 9/05
26.01.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Владимира Тамаша, председника већа, Виде Петровић-Шкери и Софије Вагнер-Личеноски, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник адвокат АБ, против туженог "ББ", чији је пуномоћник адвокат БВ, ради исплате ауторске накнаде, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Окружног суда Новом Саду П. 45/02 од 9.11.2004. године, на седници одржаној 26.1.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог "БВ" и ПОТВРЂУЈЕ пресуда Окружног суда у Новом Саду П. 45/02 од 9.11.2004. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Новом Саду П. 45/02 од 9.11.2004. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да јој на име ауторске накнаде исплати износ од 18.590,00 динара са законском затезном каматом почев од 1.10.1998. године па до исплате, као и да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 39.855,20 динара, све у року од 15 дана. Ставом другим вишак тужбеног захтева преко досуђеног износа на име ауторске накнаде од 18.590,00 динара па до траженог износа од 19.940,00 динара, са законском затезном каматом од 1.10.1998. године па до исплате се одбија.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због погрешне примене материјалног права.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Неосновани су наводи жалбе који истичу да се ожалбена пресуда заснива на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

Првостепени суд је утврдио да су тужиља као аутор, и тужени у својству издавача, закључили 2.4.1998. године уговор којим тужиља уступа туженом право издавања превода књиге "ВВ", чији је она аутор. Уговором је утврђено да превод обухвата око 47 ауторских табака, а тачком 4. је утврђено да на име ауторског хонорара издавач треба аутору да исплати 500,00 динара по једном ауторском табаку. Надаље је утврђено да је уговор типски попуњен писаћом машином, те да је тачка 5. машином попуњена и да се приликом предаје рукописа исплаћује уговорени хонорар 100%, а да је накнадно, а по потписивању уговора од стране тужиље као аутора, директор туженог својом руком потписао да ће се исплата вршити сукцесивно према продаји, са чиме се тужиља није сагласила. Надаље је утврђено да је тужени тужиљи у више наврата током 1998. и 1999. године вршио одређене исплате које укупно износе 4.910,00 динара, те с обзиром на уговорени ауторски хонорар од 23.500,00 динара, првостепени суд је утврдио да је тужени у обавези да тужиљи исплати 18.590,00 динара.

С обзиром на тако утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право када је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да јој исплати на име ауторске накнаде износ од 18.590,00 динара, јер је повредио њена ауторска права утврђена чланом 27. Закона о ауторском праву ("Сл. лист СФРЈ" бр. 19/78, 24/86 и 21/90) који се, сагласно одредби члана 191. сада важећег Закона о ауторском и сродним правима ("Сл. лист СРЈ" бр. 24/989 треба применити. Ово са разлога, јер је тужиља у целости испунила своје обавезе према туженом, који је штампао и ставио у промет тужиљино ауторско дело, а за шта јој није платио у целости како је уговорено. Правилно је суд обавезао тужену и на исплату законске затезне камате због доцње, почев од 1.10.1998. године па до исплате, сходно члану 277. ЗОО.

Неосновани су жалбени наводи туженог да приликом доношења одлуке суд није имао у виду да је у закљученом уговору констатовано да ће се исплата ауторског хонорара вршити по изласку из штампе сукцесивно, према продаји, те да стога, пошто од штампаних 990 примерака постоји на лагеру туженог још 354 примерака, потраживање тужиље није доспело. Ово са разлога, што је првостепени суд утврдио на несумњив начин да је у сачињеном уговору била утврђена обавеза туженог да изврши исплату тужиљи приликом предаје рукописа ауторског хонорара у износу 100%, те да је утврђено да је тек након потписивања овога уговор од стране тужиље, директор туженог дописао руком да ће се исплата вршити по изласку дела из штампе сукцесивно према продаји, а за шта тужиља није дала сагласност. Обзиром

по изласку дела из штампе суцесивно, према продаји, а за шта тужиља није дала сагласност. Осим на уговорну одредбу како је означено у типском уговору, а који је тужиља потписала, произилази и да је доспела обавеза туженог, који је у доцњи од дана предаје рукописа, од када је и обавезан на исплату законске затезне камате сходно одредби члана 277. Закона о облигационим односима. Накнадна измена типског уговора једностраном вољом једне уговорне стране не може променити његову уговорну обавезу у односу на тужиљу и садржину уговора који је она потписала.

На основу изложеног, Врховни суд је на основу члана 368. Закона о парничном поступку, одлучено као у изреци.

Председник већа-судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

сђ